

Επίσημη Εφημερίδα

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

ISSN 0250-815X

C 202

37ο έτος

23 Ιουλίου 1994

Έκδοση
στην ελληνική γλώσσα

Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

Ανακοίνωση αριθ.	Περιεχόμενα	Σελίδα
	I Ανακοινώσεις	
	Δικαστήριο	
	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	
94/C 202/01	Απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-136/92 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Augusto Brazzelli Lualdi κ.λπ. (Αναίρεση — Υπάλληλοι — Αποδοχές — Τόκοι υπερημερίας και αποζημίωση)	1
94/C 202/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 2ας Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-326/91 P: Henri de Compte κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Αναίρεση — Υπάλληλος — Πειθαρχικό καθεστώς — Ποινή υποβιβασμού)	1
94/C 202/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 2ας Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-414/92 (αίτηση του Bundesgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Solo Kleinmotoren GmbH κατά Emilio Boch (Σύμβαση Βρυξελλών — Άρθρο 27 σημείο 3 — Απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ίδιων διαδίκων — Έννοια — Δικαστικός συμβιβασμός)	2
94/C 202/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 2ας Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-30/93 (αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως του Finanzgericht München): AC-ATEL Electronics Vertriebs GmbH κατά Hauptzollamt München-Mitte (Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως — Εκτίμηση του κύρους — Δασμός αντιντάμπινγκ — Κανονισμός — Διορθωτικό — Περιεχόμενο)	2
94/C 202/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 2ας Ιουνίου 1994 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-69/93 και C-258/93 (αιτήσεις της Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Punto Casa SpA κατά Sindaco del Comune di Capena, Comune di Capena και Promozioni Polivalenti Venete Soc. coop. arl (PPV) κατά Sindaco del Comune di Torri di Quartesolo, Comune di Torri di Quartesolo (Ερμηνεία των άρθρων 30 και 36 της συνθήκης — Απαγόρευση ασκήσεως ορισμένων εμπορικών δραστηριοτήτων την Κυριακή)	3
94/C 202/06	Απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-371/92 (αίτηση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Ελληνικό Δημόσιο κατά της ανώνυμης εταιρείας Ελληνικά Δημητριακά ΑΕ (Ρύθμιση περί επιστροφών λόγω εξαγωγής — Κανονισμός μετά το Τσερνομπίλ)	3

94/C 202/07	Απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-137/92 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά BASF AG κ.λπ. (<i>Αναίρεση — Ανταγωνισμός — Απόφαση της Επιτροπής — Ανυπόστατο</i>)	4
94/C 202/08	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-35/93 (αίτηση του Finanzgericht Baden-Württemberg για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Develop Dr. Eisbein GmbH & Co. κατά Hauptzollamt Stuttgart-West (<i>Κοινό δασμολόγιο — Έννοια του είδους που παρουσιάζεται ως αποσυναρμολογημένο ή μη συναρμολογημένο — Συσκευές φωτοαντιγραφής που παραδίδονται ως σύνολα ετοιμών τεμαχίων προς συναρμολόγηση εντός κιβωτίων και περιλαμβάνουν 200 περίπου χωριστά τεμάχια</i>)	5
94/C 202/09	Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 16ης Ιουνίου 1994 στην υπόθεση C-39/93 P: Syndicat français de l'Express international (SFEI) κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<i>Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Κανόνες εφαρμοζόμενοι στις επιχειρήσεις — Έγγραφο της Επιτροπής προς καταγγέλλοντα — Πράξη υποκειμένη σε προσφυγή</i>)	5
94/C 202/10	Υπόθεση C-134/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Canarias με Διάταξη της 4ης Ιανουαρίου 1994, εκδοθείσα στην υπόθεση μεταξύ Esso Española SA και Administración de la Comunidad Autónoma de Canarias	6
94/C 202/11	Υπόθεση C-137/94: Αίτηση του Divisional Court, Queen's Bench Division, που υποβλήθηκε με Διάταξη της 5ης Μαΐου 1994, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στην υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ The Queen και The Secretary of State for Health, ex parte: Cyril Richardson	6
94/C 202/12	Υπόθεση C-145/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Juzgado de lo Penal, αριθ. 2, της Lleida (Ισπανία) με απόφαση της 17ης Μαΐου 1994, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης Ministerio Fiscal κατά J. A. Alonso Rubio	7
94/C 202/13	Υπόθεση C-148/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 1994	7
94/C 202/14	Υπόθεση C-149/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal de grande instance de Caen με απόφαση της 22ας Μαρτίου 1994 στην υπόθεση Εισαγγελική Αρχή κατά Didier Vergy	7
94/C 202/15	Υπόθεση C-150/94: Προσφυγή του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 6 Ιουνίου 1994	7
94/C 202/16	Υπόθεση C-151/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 1994	8
94/C 202/17	Υπόθεση C-152/94: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με Διάταξη της 2ας Ιουνίου 1994 το Rechtbank van eerste aanleg te Gent στο πλαίσιο της δίκης Εισαγγελική Αρχή κατά R. J. S. Van Buynder	9
94/C 202/18	Υπόθεση C-156/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 13 Ιουνίου 1994	9
94/C 202/19	Υπόθεση C-157/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 13 Ιουνίου 1994	10

94/C 202/20	Υπόθεση C-158/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 14 Ιουνίου 1994	11
94/C 202/21	Υπόθεση C-159/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 14 Ιουνίου 1994	11
94/C 202/22	Υπόθεση C-160/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας που ασκήθηκε στις 15 Ιουνίου 1994	12
94/C 202/23	Υπόθεση C-161/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 15 Ιουνίου 1994	12
94/C 202/24	Υπόθεση C-162/94: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 15 Ιουνίου 1994	12
94/C 202/25	Διαγραφή της υποθέσεως C-269/93	13
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ		
94/C 202/26	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 1994 στην υπόθεση T-88/94 R: Société commerciale des potasses et de l'azote και Entreprise minière et chimique κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων	13
94/C 202/27	Υπόθεση T-194/94: προσφυγή του John Carvel και της Guardian Newspapers Limited κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 19 Μαΐου 1994	13
94/C 202/28	Υπόθεση T-235/94: Προσφυγή του Roberto Galtieri κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 1994	14
94/C 202/29	Υπόθεση T-239/94: Προσφυγή της Association des Aciéries Européennes Indépendantes (EISA) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Ιουνίου 1994	15

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 1ης Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-136/92 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Augusto Brazzelli Lualdi κ.λπ. ⁽¹⁾

(Αναίρεση — Υπάλληλοι — Αποδοχές — Τόκοι υπερημερίας και αποζημίωση)

(94/C 202/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-136/92 P, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gianluigi Valsesia και Lucio Gusetti), που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναίρεσης κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στις 26 Φεβρουαρίου 1992 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-17/89, T-21/89 και T-25/89, Augusto Brazzelli Lualdi κ.λπ., Cleto Bertolo κ.λπ. και Helga Alex κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την οποία ζητείται η ακύρωση της ανωτέρω αποφάσεως (Συλλογή 1992, σ. II-293),

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι οι: Augusto Brazzelli Lualdi κ.λπ., μόνιμοι και μη μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενοι από τον Giuseppe Marchesini, δικηγόρο στο Corte di cassazione της Ιταλίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse, οι οποίοι ζητούν, κυρίως, την απόρριψη της αιτήσεως αναίρεσης ως απαράδεκτης και, επικουρικώς, την απόρριψη της αιτήσεως αναίρεσης ως αβάσιμης και τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, ώστε να γίνουν πλήρως δεκτά τα αιτήματα που υπέβαλαν πρωτοδικώς,

το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, R. Joliet (εισηγητή), F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn και J. L.

Murray, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε την 1η Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει τις αιτήσεις αναίρεσεως.
2. Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 146 της 10. 6. 1992.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-326/91 P: Henri de Compte κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ⁽¹⁾

(Αναίρεση — Υπάλληλος — Πειθαρχικό καθεστώς — Ποινή υποβιβασμού)

(94/C 202/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-326/91 P, Henri de Compte, συνταξιούχος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Στρασβούργου (Γαλλία), εκπροσωπούμενος από τους Edmond Lebrun και Eric Boigelot, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναίρεσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 17 Οκτωβρίου 1991 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-26/89, (Συλλογή 1991, σ. II-781) και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

(εκπρόσωπος: Jorge Campinos, αρχικά, και François Vainker, στη συνέχεια, επικουρούμενος από τον Denis Waelbrock, δικηγόρο Βρυξελλών), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, M. Díez de Velasco, K. N. Κακούρη (εισηγητή), F. A. Schockweiler και J. L. Murray, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: D. Loutermann, κυρία υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 2 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αναίρεση.
2. Καταδικάζει τον ανααιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 30 της 7. 2. 1992.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-414/92 (αίτηση του Bundesgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Solo Kleinmotoren GmbH κατά Emilio Boch (¹)

(*Σύμβαση Βρυξελλών - Άρθρο 27 σημείο 3 — Απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων — Έννοια — Δικαστικός συμβιβασμός*)

(94/C 202/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-414/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesgerichtshof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Solo Kleinmotoren GmbH και Emilio Boch, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 27 σημείο 3 της ανωτέρω συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, όπως τροποποιήθηκε με τη σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (²), το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler (εισηγητή), P. J. G. Kartheyn και J. L. Murray, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 2 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 27 σημείο 3 της συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις έχει την έννοια ότι ο εκτελεστός συμβιβασμός που καταρτίζεται ενώπιον δικαστηρίου του κράτους αναγνώρισεως, προκειμένου να τεθεί τέρμα

σε εκκρεμή διαφορά, δεν αποτελεί «απόφαση που έχει εκδοθεί μεταξύ των ιδίων διαδίκων στο κράτος αναγνώρισεως», κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, και η οποία κωλύει, σύμφωνα με τις διατάξεις της εν λόγω συμβάσεως, την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικής αποφάσεως που έχει εκδοθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος.

(¹) ΕΕ αριθ. C 29 της 2. 2. 1993.

(²) ΕΕ αριθ. L 388 της 31. 12. 1982, σσ. 7 και 24.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τρίτο τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-30/93 (αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως του Finanzgericht München): AC-ATEL Electronics Vertriebs GmbH κατά Hauptzollamt München-Mitte (¹)

(*Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως — Εκτίμηση του κύρους — Δασμός αντιντάμπινγκ — Κανονισμός — Διορθωτικό — Περιεχόμενο*)

(94/C 202/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υποθέση C-30/93 που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht München (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας) προς το Δικαστήριο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ AC-ATEL Electronics Vertriebs GmbH και Hauptzollamt München-Mitte, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) 165/90 της Επιτροπής της 23ης Ιανουαρίου 1990 για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων τύπων ηλεκτρονικών μικροκυκλωμάτων γνωστών ως DRAM's (δυναμικές μνήμες τυχαίας προσπέλασης) καταγωγής Ιαπωνίας, για την αποδοχή αναλήψεων υποχρεώσεων που έχουν προταθεί εκ μέρους ορισμένων εξαγωγέων σχετικά με τη διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές αυτών των προϊόντων και για την περάτωση της ειδικής έρευνας (²), ως έχει μετά το διορθωτικό που δημοσιεύθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 1990 (³), το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, F. Grénisse (εισηγητή δικαστή) και M. Zuleeg, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 2 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Από την εξέταση του προδικαστικού ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο που να μπορεί να επηρεάσει το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) 165/90 της Επιτροπής της 23ης Ιανουαρίου 1990 για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων τύπων ηλεκτρονικών μικροκυκλωμάτων γνωστών ως DRAM's (δυναμικές μνήμες τυχαίας προσπέλασης) καταγωγής Ιαπωνίας, για την αποδοχή αναλήψεων υποχρεώσεων που έχουν προταθεί εκ μέρους ορισμένων εξαγωγέων σχετικά με τη διαδικασία αντιντά-

μπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές αυτών των προϊόντων και για την περάτωση της σχετικής έρευνας, ως έχει μετά το διορθωτικό που δημοσιεύθηκε στις 10 Φεβρουαρίου 1990.

(¹) ΕΕ αριθ. C 74 της 16. 3. 1993.

(²) ΕΕ αριθ. L 20 της 25. 1. 1990, σ. 5.

(³) ΕΕ αριθ. L 38 της 10. 2. 1990, σ. 44.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 1994

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-69/93 και C-258/93 (αιτήσεις της Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Punto Casa SpA κατά Sindaco del Comune di Capena, Comune di Capena και Promozioni Polivalenti Venete Soc. coop. arl (PPV) κατά Sindaco del Comune di Torri di Quartesolo, Comune di Torri di Quartesolo (¹)

(Ερμηνεία των άρθρων 30 και 36 της συνθήκης — Απαγόρευση ασκήσεως ορισμένων εμπορικών δραστηριοτήτων την Κυριακή)

(94/C 202/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-69/93 και C-258/93 που έχουν ως αντικείμενο δύο αιτήσεις της Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με τις οποίες ζητείται, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Punto Casa SpA και Sindaco del Comune di Capena και Comune di Capena, και μεταξύ Promozioni Polivalenti Venete Soc. coop. arl (PPV) και Sindaco del Comune di Torri di Quartesolo, Comune di Torri di Quartesolo, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 30 και 36 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, M. Díez de Velasco (εισηγητή), K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler και P. J. G. Kapteyn, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: W. Van Gerven, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 2 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΚ έχει την έννοια ότι δεν έχει εφαρμογή επί εθνικής ρυθμίσεως περί απαγορεύσεως λειτουργίας των καταστημάτων που ισχύει για όλους τους επιχειρηματίες που ασκούν δραστηριότητες επί του εθνικού εδάφους και αφορά κατά τον ίδιο τρόπο, τόσο νομικώς όσο και πραγματικώς, την εμπορία των εγχωρίων προϊόντων και την εμπορία των προϊόντων που προέρχονται από άλλα κράτη μέλη.

(¹) ΕΕ αριθ. C 124 της 6. 5. 1993 και ΕΕ αριθ. C 147 της 27. 5. 1993.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 8ης Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-371/92 (αίτηση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Ελληνικό Δημόσιο κατά της ανώνυμης εταιρείας Ελληνικά Δημητριακά ΑΕ (¹)

(Ρύθμιση περί επιστροφών λόγω εξαγωγής — Κανονισμός μετά το Τσερνουπίλ)

(94/C 202/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας»)

Στην υπόθεση C-371/92, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Ελληνικού Δημοσίου και ανώνυμης εταιρείας Ελληνικά Δημητριακά ΑΕ, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 2730/79 της Επιτροπής της 29ης Νοεμβρίου 1979 περί των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των επιστροφών κατά την εξαγωγή για τα γεωργικά προϊόντα (²), όπως κωδικοποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3665/87 της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1987 (³), το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg (εισηγητή) και P. J. G. Kapteyn, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: W. Van Gerven, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 2 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το τηλετύπημα της Επιτροπής της 24ης Ιουλίου 1986 που καθορίζει τα ανώτατα επιτρεπόμενα όρια ραδιενέργειας για τις εξαγωγές προϊόντων προς τρίτες χώρες, δεν συνιστά πράξη που δεσμεύει τα κράτη μέλη.
2. Ελλείψει δεσμευτικών ως προς το θέμα κοινοτικών κανόνων, οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών βασίμως μπορούσαν, κατά τη διενέργεια των επιδικίων εξαγωγών, να εφαρμόσουν κατ' αναλογία στις εξαγωγές προϊόντων της ίδιας φύσεως προς τρίτες χώρες τα μέτρα που είχαν ληφθεί για τις εισαγωγές γεωργικών προϊόντων καταγωγής τρίτων χωρών, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2730/79 της Επιτροπής της 29ης Νοεμβρίου 1979 περί των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος των επιστροφών κατά την εξαγωγή για τα γεωργικά προϊόντα και τον άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3665/87 της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1987 περί των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος επιστροφών κατά την εξαγωγή για τα γεωργικά προϊόντα.
3. Το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3665/87 έχει επίσης εφαρμογή και στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 13 του κανονισμού αυτού, δηλαδή όταν τα εξαγόμενα προϊόντα δεν είναι «ποιότητας υγιούς, ανόθευτης και σύμφωνης με τα συναλλακτικά ήθη» και ότι, επομένως, καμία επιστροφή δεν μπορεί να χορηγηθεί.
4. Υπό περιστάσεις όπως είναι οι της υποθέσεως στην κύρια δίκη, δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις από τις

οποίες εφαρτάται η διόρθωση *a posteriori* των διασαφήσεων.

(¹) ΕΕ αριθ. C 288 της 5. 11. 1992.

(²) ΕΕ ειδ. εκδ. 03/027, σ. 70.

(³) ΕΕ αριθ. L 351 της 14. 12. 1987, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 15ης Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-137/92 P: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά BASF AG κ.λπ. (¹)

(Αναίρεση — Ανταγωνισμός — Απόφαση της Επιτροπής — Ανυπόστατο)

(94/C 202/07)

(Γλώσσες διαδικασίας: η γερμανική, η αγγλική, η γαλλική, η ιταλική και η ολλανδική)

Στην υπόθεση C-137/92 P, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: C. Timmermans, J. Amphoux, G. Marengo, G. zur Hausen, J. Curall και B. J. Drijber) που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναίρεσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 27 Φεβρουαρίου 1992 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις υποθέσεις T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89 (Σύλλογη 1992, σ. II-315) και με την οποία ζητείται, αφενός μεν, η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής, αφετέρου δε, η αναπομπή των υποθέσεων στο Πρωτοδικείο, προκειμένου να αποφανθεί επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προέβησαν οι προσφεύγουσες και οι οποίοι λόγοι δεν εξετάστηκαν με την απόφαση,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι:

η BASF AG, με έδρα το Ludwigshafen (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον F. Hermanns, δικηγόρο Düsseldorf, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

η Limburgse Vinyl Maatschappij NV (LVM), με έδρα το Tessenderlo (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον I. G. F. Cath, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

η DSM NV και DSM Kunststoffen BV, με έδρα το Heerlen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο I. G. F. Cath, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

η Hüls AG, με έδρα το Marl (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον H. J. Herrmann, δικηγόρο Κολωνίας, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

η Elf Atochem SA, πρώην Atochem SA, με έδρα το Puteaux (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους X. de Roux και Ch.-H. Léger, δικηγόρους Παρισιού, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Hoss & Elvinger, 15, Côte d'Eich,

η Société artésienne de vinyle SA, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον B. van de Walle de Ghelcke, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

η Wacker Chemie GmbH, με έδρα το Μόναχο (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον H. Hellmann, δικηγόρο Κολωνίας, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

η Enichem SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους M. Siragusa, δικηγόρο Ρώμης, και G. Scassellati Sforzolini, δικηγόρο Bologna, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Arendt & Medernach, 4, avenue Marie-Thérèse,

η Hoechst AG, με έδρα τη Φραγκφούρτη επί του Μάιν (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον H. Hellmann, δικηγόρο Κολωνίας, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe,

η Imperial Chemical Industries plc (ICI), με έδρα το Λονδίνο, εκπροσωπούμενη από τους D. A. J. Vaughan, QC, και D. W. K. Anderson, barrister, και V. O. White και R. J. Coles, solicitors, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

η Shell International Chemical Company Ltd, με έδρα το Λονδίνο, εκπροσωπούμενη από τον K. B. Parker, QC, και J. W. Osborne, solicitor, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο J. Hoss, 15, Côte d'Eich,

η Montedison SpA, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους G. Aghina και G. Celona, δικηγόρους Μιλάνου, καθώς και από τον P. A. M. Ferrari, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο G. Margue, 20, rue Philippe II,

το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco και D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn και J. L. Murray, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: W. Van Gerven, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Αναίρει την απόφαση του Πρωτοδικείου η οποία εκδόθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 1992 επί των υποθέσεων T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89.
2. Ακυρώνει την απόφαση 89/190/ΕΟΚ της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1988 σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της συνθήκης ΕΚ (IV-31.865, PVC).
3. Η Επιτροπή φέρει τα δικά της έξοδα, καθώς και το σύνολο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι ανααιρεσίβλητες,

τόσο κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, όσο και κατά την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία.

τεχνική συνδέσεως ή η περιπλοκότητα της μεθόδου συναρμολογήσεως.

(¹) ΕΕ αριθ. C 152 της 7. 6. 1992.

(¹) ΕΕ αριθ. C 71 της 13. 3. 1993.

(²) ΕΕ αριθ. L 172 της 22. 7. 1968, σ. 1.

(³) ΕΕ αριθ. L 1 της 1. 1. 1972, σ. 1.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 16ης Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-35/93 (αίτηση του Finanzgericht Baden-Württemberg για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Develop Dr. Eisbein GmbH & Co. κατά Hauptzollamt Stuttgart-West (¹)

(Κοινό δασμολόγιο — Έννοια του είδους που παρουσιάζεται ως αποσυναρμολογημένο ή μη συναρμολογημένο — Συσκευές φωτοαντιγραφής που παραδίδονται ως σύνολα ετοιμών τεμαχίων προς συναρμολόγηση εντός κιβωτίων και περιλαμβάνουν 200 περίπου χωριστά τεμάχια)

(94/C 202/08)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-35/93 που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht Baden-Württemberg (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Develop Dr. Eisbein GmbH & Co. και Hauptzollamt Stuttgart-West, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του κανόνα 2 στοιχείο α) δεύτερη φράση των γενικών κανόνων για την ερμηνεία της ονοματολογίας του κοινού δασμολογίου που περιλαμβάνονται στο πρώτο μέρος τίτλος I σημείο Α του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 950/68 του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1968 περί του κοινού δασμολογίου (²), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1/72 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1971 (³), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward, R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias και M. Zuleeg, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: C. Gulmann, γραμματέας: J.-G. Giraud, εξέδωσε στις 16 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Η δεύτερη φράση του γενικού κανόνα 2 στοιχείο α) των γενικών κανόνων για την ερμηνεία της ονοματολογίας του κοινού δασμολογίου που περιλαμβάνονται στο πρώτο μέρος τίτλος I σημείο Α του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 950/68 του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1968 περί του κοινού δασμολογίου, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1/72 του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1971, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ένα είδος πρέπει να θεωρηθεί ότι παρουσιάζεται ως αποσυναρμολογημένο ή μη συναρμολογημένο όταν τα συστατικά του τεμάχια, δηλαδή αυτά που μπορούν να θεωρηθούν ως τεμάχια προοριζόμενα να αποτελέσουν το τελειωμένο προϊόν, παρουσιάζονται όλα ταυτοχρόνως για εκτελωνισμό, χωρίς να παρίσταται εν προκειμένω η ανάγκη να ληφθεί υπόψη η

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(πέμπτο τμήμα)

της 16ης Ιουνίου 1994

στην υπόθεση C-39/93 P: Syndicat français de l'Express international (SFEI) κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (¹)

(Αίτηση αναιρέσεως — Ανταγωνισμός — Κανόνες εφαρμοζόμενοι στις επιχειρήσεις — Έγγραφο της Επιτροπής προς καταγγέλλοντα — Πράξη υποκείμενη σε προσφυγή)

(94/C 202/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-39/93 P, Syndicat français de l'Express international (SFEI), με έδρα το Roissy (Γαλλία), DHL International SA, εταιρεία γαλλικού δικαίου με έδρα το Roissy, Service Crie-LFAL SA, εταιρεία γαλλικού δικαίου με έδρα το Παρίσι, May Courier International SARL, εταιρεία γαλλικού δικαίου με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενες από τον Éric Morgan de Rivery, δικηγόρο Παρισιού, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume, που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της Διατάξεως που εξέδωσε στις 30 Νοεμβρίου 1992 το πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-36/92, Syndicat français de l'Express international (SFEI), DHL International SA, Service Crie-LFAL SA και May Courier International SARL κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Συλλογή 1992, σ. II-2479) και με την οποία ζητείται η ακύρωση της Διατάξεως αυτής, όπου ο έτερος διάδικος είναι η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Giuliano Marengo και Francisco Enrique González-Díaz), το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. C. Moitinho de Almeida, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward, R. Joliet (εισηγητή), G. C. Rodríguez Iglesias και M. Zuleeg, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 16 Ιουνίου 1994 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ακυρώνει τη Διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 1992 στην υπόθεση T-36/92 SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής.

2. Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου.

3. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(1) ΕΕ αριθ. C 70 της 12. 3. 1993.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Canarias με Διάταξη της 4ης Ιανουαρίου 1994, εκδοθείσα στην υπόθεση μεταξύ Esso Española SA και Administración de la Comunidad Autónoma de Canarias**(Υπόθεση C-134/94)**

(94/C 202/10)

Με Διάταξη της 4ης Ιανουαρίου 1994 που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 9 Μαΐου 1994, το Tribunal Superior de Justicia de Canarias, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του μεταξύ Esso Española SA και Administración de la Comunidad Autónoma de Canarias, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

Το Tribunal Superior de Justicia de Canarias ζητεί από το Δικαστήριο να:

1. Αποφανθεί επί του ζητήματος αν το γεγονός ότι κράτος μέλος θέτει ως προϋπόθεση για την εγκατάσταση χονδρεμπόρων πετρελαιοειδών όπως αυτοί εφοδιάζουν συγκεκριμένο αριθμό περιοχών προκειμένου να διασφαλιστεί ο εφοδιασμός ή η κάλυψη ολόκληρου του εθνικού εδάφους, αν ληφθούν υπόψη τα προβλήματα που δημιουργούνται σε συγκεκριμένα κράτη από την ύπαρξη νησιωτικών χώρων:
 - α) συνεπάγεται, σύμφωνα με την ερμηνεία του άρθρου 3 στοιχείο γ) και των άρθρων 52 και 53 της συνθήκης, περιορισμό ασυμβίβαστο προς το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον στερεί από την πρακτική τους αποτελεσματικότητα τις διατάξεις περί του δικαιώματος εγκατάστασης και δεν είναι «αντικειμενικά αναγκαίος» προς διασφάλιση του επιδιωκόμενου σκοπού·
 - β) συνεπάγεται, σύμφωνα με την ερμηνεία των διατάξεων της συνθήκης περί της προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού, περιορισμό της κοινοτικής αυτής ελευθερίας, ικανό να θίξει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και να επηρεάσει την πραγματοποίηση των στόχων που προβλέπονται στη συνθήκη ως προς το εσωτερικό εμπόριο και, κατά συνέπεια, εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 85, σε συνδυασμό με τα άρθρα 5 και 6 της συνθήκης, συνιστά δε παράβαση των διατάξεων του άρθρου 102 παράγραφος 1 της ίδιας συνθήκης·
 - γ) συνιστά μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος, κατά τους όρους του άρθρου 30 της συνθήκης, ικανό να επηρεάσει το ενδοκοινοτικό εμπόριο;
2. Στην περίπτωση που η προϋπόθεση που αναφέρεται στην αρχή του πρώτου ερωτήματος θεωρηθεί ως περιορισμός του δικαιώματος ελεύθερης εγκαταστάσεως, έχει εφαρμογή, και υπό ποίες προϋποθέσεις, το άρθρο 56 της συνθήκης ή η έννοια του «γενικού συμφέροντος» σε περιπτώσεις συναφείς με την αρχή της ισοτιμίας των όρων προσβάσεως και ασκήσεως των μη μισθωτών οικονομικών δραστηριοτήτων και, συνεπώς, ερωτάται αν ο έλεγχος αυτών των περιθωρίων διακριτικής ευχέρειας που παρέχεται στα

κράτη μέλη εμπίπτει στην κοινοτική αρμοδιότητα ή, αντιθέτως, μπορεί να εκτιμηθεί από τα εθνικά δικαιοδοτικά όργανα, στην περίπτωση δε αυτή το παρόν δικαστήριο έχει συμφέρον να γνωρίζει τα σχετικά κριτήρια ερμηνείας και

3. Στην περίπτωση που η προϋπόθεση που αναφέρεται στην αρχή του πρώτου ερωτήματος θεωρηθεί ως μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος, η προϋπόθεση αυτή είναι ασυμβίβαστη προς την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων ή, αντιθέτως, μπορεί να θεωρηθεί ως νόμιμος περιορισμός κατ'εφαρμογή του άρθρου 36 της συνθήκης ή κατ'εφαρμογή της νομολογίας του Δικαστηρίου σχετικά με το «rule of reason»;

Αίτηση του Divisional Court, Queen's Bench Division, που υποβλήθηκε με Διάταξη της 5ης Μαΐου 1994, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στην υπόθεση που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ The Queen και The Secretary of State for Health, ex parte: Cyril Richardson**(Υπόθεση C-137/94)**

(94/C 202/11)

Με Διάταξη της 5ης Μαΐου 1994 που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 16 Μαΐου 1994, το Divisional Court, Queen's Bench Division, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ The Queen και The Secretary of State for Health, ex parte: Cyril Richardson, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ (1), όπως το πεδίο αυτό ορίζεται στο άρθρο 3 της οδηγίας αυτής, η απαλλαγή από τα τέλη ιατρικών συνταγών η οποία προβλέπεται για διάφορες κατηγορίες προσώπων από το άρθρο 6 παράγραφος 1 της National Health Service Regulations (Charges for Drugs and Appliances) Regulations [κανονιστικής αποφάσεως για το εθνικό σύστημα υγείας (τέλη για φάρμακα και βοηθητικά μηχανήματα)] του 1989 (Statutory Instrument υπ. αριθ. 419) και για ορισμένες κατηγορίες ατόμων τρίτης ηλικίας από το άρθρο 6 παράγραφος 1 στοιχείο γ);
2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Εφαρμόζεται το άρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχείο α) της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ στην παρούσα υπόθεση;
3. Αν υφίσταται παράβαση της οδηγίας 79/7/ΕΟΚ, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να επικαλεστεί το άμεσο αποτέλεσμα της οδηγίας αυτής προς στήριξη της αξιώσεώς του να του καταβληθεί αποζημίωση για χρονικά διαστήματα πριν από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου, εφόσον δεν έχει προσφύγει δικαστικώς ή δεν έχει προβάλει τέτοια αξίωση πριν από την ημερομηνία αυτή;

(1) Οδηγία 79/7/ΕΟΚ του Συμβουλίου περί της προοδευτικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφάλισως (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/003, σ. 160).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Juzgado de lo Penal, αριθ. 2, της Lleida (Ισπανία) με απόφαση της 17ης Μαΐου 1994, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης Ministerio Fiscal κατά J. A. Alonso Rubio

(Υπόθεση C-145/94)

(94/C 202/12)

Με απόφαση της 17ης Μαΐου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Μαΐου 1994, το Juzgado de lo Penal, αριθ. 2, της Lleida, υπέβαλε, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης μεταξύ Ministerio Fiscal και J. A. Alonso Rubio, αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

Το Juzgado de lo Penal αριθ. 2 της Lleida ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί της ερμηνείας του άρθρου 8 παράγραφος 2 του άρθρου 37 παράγραφος 1 και του άρθρου 90 της συνθήκης ΕΚ σε σχέση με τον ισπανικό νόμο 38/1985 της 22ας Νοεμβρίου 1985 περί μονοπωλίου καπνών και συγκεκριμένα αν οι εν λόγω κοινοτικοί κανόνες επιτρέπουν μονοπώλια διανομής στο λιανικό εμπόριο προϊόντων, κοινοτικών ή μη, μη υποκειμένων σε περιορισμούς εισαγωγών για λόγους δημοσίας ηθικής, δημοσίας τάξεως, ασφαλείας ή προστασίας της δημοσίας υγείας (άρθρο 36 της συνθήκης ΕΚ) ή μονοπώλια εισαγωγής μη κοινοτικών προϊόντων που δεν διατίθενται ελεύθερα στο εμπόριο, όπως προβλέπει ο νόμος περί μονοπωλίου καπνών που προαναφέρθηκε.

Εν τέλει, ζητείται από το Δικαστήριο να αποφανθεί αν αποτελεί είδος μονοπωλίου ο εξωκοινοτικός καπνός που δεν διατίθεται ελεύθερα στο εμπόριο ή που θεωρείται ως νόμιμο εμπόρευμα, εισαχθέν χωρίς να πληροί τις νόμιμες προϋποθέσεις, γεγονός που συνεπάγεται σημαντική διαφορά στο θέμα της επιβολής κυρώσεων, και, τέλος, ώστε να μπορέσει να κριθεί αν το μονοπώλιο λιανικής διανομής καπνών, κοινοτικών ή μη, όπως υφίσταται στην Ισπανία, συνάδει ή μη προς τους κοινοτικούς κανόνες, υπό την έννοια ότι, σε περίπτωση που συνάδει, πρέπει να θεωρηθεί χωρίς αμφιβολία, όπως θεωρούνταν μέχρι σήμερα, ως είδος μονοπωλίου.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 1994

(Υπόθεση C-148/94)

(94/C 202/13)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Xavier Lewis, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλίη, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 3 Ιουνίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να κρίνει ότι η Δημοκρατία της Ιρλανδίας, παραλείποντας να θέσει σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία 91/688/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1991 ⁽¹⁾ περί τροποποίησης της οδηγίας 72/462/ΕΟΚ για τα υγειονομικά προβλήματα και τα υγειονομικά μέτρα κατά την εισαγωγή ζώων του βοείου, χοιρείου, προβαίου και αιγείου είδους, νωπών κρεάτων ή προϊόντων με βάση το κρέας προέλευσης τρίτων χωρών ⁽¹⁾ ή/και παραλείποντας να ενημερώσει σχετικά την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που

υπέχει από την οδηγία και συγκεκριμένα από το άρθρο 2 και από τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

2. Να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Ιρλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΚ κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, θεσπίζει σιωπηρώς την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν την προθεσμία που τάσσει η οδηγία για τη συμμόρφωση προς τις διατάξεις της. Η προθεσμία αυτή έληξε την 1η Ιουλίου 1992 χωρίς η Δημοκρατία της Ιρλανδίας να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία που μνημονεύεται στο αιτητικό της προσφυγής της Επιτροπής.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1991, σ. 18.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal de grande instance de Caen με απόφαση της 22ας Μαρτίου 1994 στην υπόθεση Εισαγγελική Αρχή κατά Didier Vergy

(Υπόθεση C-149/94)

(94/C 202/14)

Με απόφαση της 22ας Μαρτίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου της ΕΚ στις 6 Ιουνίου 1994, το Tribunal de grande instance de Caen ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της δίκης Εισαγγελική Αρχή κατά Didier Vergy που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Έχει η οδηγία 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 2ας Απριλίου 1979 ⁽¹⁾ και συγκεκριμένα τα άρθρα 1, 2, 5 και 6, την έννοια ότι επιτρέπει στα κράτη μέλη να θεσπίζουν ρύθμιση που περιορίζει ή απαγορεύει την εμπορία ειδών που δεν περιλαμβάνονται στα παραρτήματά της;
2. Επηρεάζεται η απάντηση στο προηγούμενο ερώτημα από το στοιχείο ότι τα συγκεκριμένα πτηνά γεννήθηκαν και εκτράφηκαν σε αιχμαλωσία, αφενός, και από το στοιχείο ότι το συγκεκριμένο είδος δεν έχει το φυσικό οικοτόπο του στη συγκεκριμένη χώρα, αφετέρου;

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 103 της 25. 4. 1979, σ. 1.

Προσφυγή του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 6 Ιουνίου 1994

(Υπόθεση C-150/94)

(94/C 202/15)

Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο από τον John Collins, επικουρούμενο από τον Christopher Vajda, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Βρετανική Πρεσβεία, 14, Boulevard Roosevelt, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 6 Ιουνίου 1994, προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το προσφεύγον ζητεί από το Δικαστήριο:

- i) να ακυρώσει το άρθρο 1 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 519/94 ⁽¹⁾ κατά το μέτρο που τούτο εφαρμόζεται σε παιχνίδια που υπάγονται στους κωδικούς ΕΣ/ΣΟ:
9503 41
9503 49
9503 90,
- ii) να καταδικάσει το Συμβούλιο στα έξοδα της υπό κρίση προσφυγής και
- iii) να επιβάλει οποιοδήποτε άλλο μέτρο κρίνει κατάλληλο.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με τον αμφισβητούμενο κανονισμό επιβάλλεται για πρώτη φορά κοινοτική ποσοστ看ση επί τριών κατηγοριών παιχνιδιών (εφεξής αποκαλούμενα «τα αμφισβητούμενα παιχνίδια») καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, όπως ορίζεται στο παράρτημα II. Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί την ακύρωση αυτού του άρθρου 1 παράγραφος 2 του κανονισμού για τους ακόλουθους λόγους:

Έλλειψη ορθής ή/και κατάλληλης αιτιολογίας

Το Συμβούλιο δεν αναφέρει με σαφήνεια τους λόγους που επέβαλλαν την επιβολή κοινοτικών ποσοστώσεων επί των αμφισβητούμενων παιχνιδιών, παραβαίνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το άρθρο 190 της συνθήκης.

Έλλειψη οποιασδήποτε εκτίμησης όσον αφορά τα γεγονότα, επικουρικά καταφανής πλάνη εκτίμησης

Η κατάσταση που τώρα επικρατεί βάσει του αμφισβητούμενου κανονισμού αποτελεί θεμελιώδη αλλαγή θέσεως εκ μέρους του Συμβουλίου. Το Ηνωμένο Βασίλειο σαφώς δέχεται ότι το Συμβούλιο μπορεί να προβεί σε τέτοια αλλαγή θέσεως εφόσον κάτι τέτοιο δικαιολογείται από τις περιστάσεις. Αλλά όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση ουδεμία υφίσταται ένδειξη ότι οι περιστάσεις δικαιολογούν παρόμοια αλλαγή. Το Ηνωμένο Βασίλειο δεν έχει υπόψη του την ύπαρξη οποιασδήποτε πληροφορίας, αναφοράς ή έρευνας η οποία να έχει περιέλθει σε γνώση του Συμβουλίου και να του επιτρέπει οποιαδήποτε εκτίμηση επί των ασκούντων επιρροή γεγονότων. Η έλλειψη της κατάλληλης εκτίμησης τέτοιων γεγονότων προκαλεί ακόμα περισσότερη έκπληξη εφόσον ο βασικός κανόνας που έχει θεσπιστεί με τον αμφισβητούμενο κανονισμό για τα προϊόντα που δεν υπάγονται στα παραρτήματα II και III, δηλαδή τη μεγάλη πλειονότητα των καλυπτόμενων από τον κανονισμό προϊόντων, είναι ότι πριν από την επιβολή οποιουδήποτε περιορισμού επί των εισαγωγών είναι αναγκαία η διεξαγωγή επί τούτο έρευνας.

Ο αυθαίρετος χαρακτήρας της ποσοστώσεως επί των αμφισβητούμενων παιχνιδιών

Εφόσον, όπως ισχυρίζεται το Ηνωμένο Βασίλειο, το Συμβούλιο δεν προέβη σε καμία ή δεν προέβη στην κατάλληλη εκτίμηση των γεγονότων που αποτελούν το υπόβαθρο της επιβολής των κοινοτικών ποσοστώσεων, εξ αυτού έπεται ότι η ενέργεια του Συμβουλίου ήταν αυθαίρετη.

Παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

Εφόσον, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, η σχετική κοινοτική βιομηχανία δεν έχει επεκταθεί εντός ολόκληρης της Κοινότητας, αλλά είναι συγκεντρωμένη σε μία περιοχή, συγκεκρι-

μένα την Ισπανία και εφόσον στην υπόλοιπη Κοινότητα ουδέποτε υπήρξαν περιορισμοί στις εισαγωγές ή έχουν προσφάτως καταργηθεί προηγούμενοι περιορισμοί, είναι πρόδηλο ότι αντενδείκνυται η στροφή από ένα περιφερειακό προς ένα κοινοτικό πλαίσιο όσον αφορά περιορισμό μέσω ποσοστώσεως. Το δυσανάλογο της ποσοστώσεως του παραρτήματος II σχετικά με τα αμφισβητούμενα παιχνίδια είναι ακόμη περισσότερο πρόδηλο εφόσον όχι μόνο η έκταση της γεωγραφικής προστασίας έχει σημαντικότητα αυξηθεί αλλά το ίδιο συμβαίνει και όσον αφορά τον βαθμό προστασίας, με αποτέλεσμα το υφιστάμενο μέγεθος συναλλαγών σε κοινοτικό επίπεδο να έχει μειωθεί περισσότερο από 50 %.

Παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

Μολονότι το Συμβούλιο διαθέτει κάποιο περιθώριο διακριτικής εξουσίας όσον αφορά τη μετατροπή υφισταμένων εθνικών περιορισμών σε κοινοτικούς περιορισμούς ομοίου περιήπου χαρακτήρα, όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση είναι σαφές ότι ο περιορισμός του παραρτήματος II επί των αμφισβητούμενων παιχνιδιών είναι εντελώς διαφορετικής φύσεως από τον προϋφιστάμενο εθνικό περιορισμό. Πράγματι, υπήρξε ένας εντελώς νέος περιορισμός. Επομένως, θα έπρεπε αυτός να υπόκειται στις διαδικαστικές διασφαλίσεις που ισχύουν για την εισαγωγή περιορισμών επί «άλλων προϊόντων». Το γεγονός ότι δεν συνέβη κάτι τέτοιο συνιστά, όπως υποστηρίζεται, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ αμφισβητούμενων παιχνιδιών και «άλλων προϊόντων».

(1) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 519/94 του Συμβουλίου της 7ης Μαρτίου 1994 για το κοινό καθεστώς εισαγωγών από ορισμένες τρίτες χώρες και την κατάργηση των κανονισμών (ΕΟΚ) αριθ. 1765/82, (ΕΟΚ) αριθ. 1766/82, (ΕΟΚ) αριθ. 3420/83 (ΕΕ αριθ. L 67 της 10. 3. 1994, σ. 89).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 1994

(Υπόθεση C-151/94)

(94/C 202/16)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Hélène Michard και τον Enrico Traversa, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 3 Ιουνίου 1994, προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, διατηρώντας σε ισχύ, αντίθετα με τους κανόνες που προβλέπονται από το άρθρο 48 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ και από το άρθρο 7 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 του Συμβουλίου της 15ης Οκτωβρίου 1968 περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας ⁽¹⁾, τις διατάξεις του άρθρου 154 παράγραφος 6 και του άρθρου 145 του νόμου περί της φορολογίας εισοδήματος (ΝΦΕ), όπου προβλέπεται ότι οι αδικαιολόγητες παρακρατήσεις φόρου επί των αποδοχών και των μισθών σε βάρος μισθωτού υπηκόου κράτους μέλους ο οποίος κατοικεί στο Λουξεμβούργο ή/και ασκεί εκεί έμμοση

δραστηριότητα για ένα μόνο μέρος του έτους, παραμένουν στο δημόσιο ταμείο χωρίς να είναι δυνατή ούτε η επιστροφή ούτε η τακτοποίηση του ζητήματος·

- β) να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

- (Δικαίωμα για επιστροφή, άρθρο 154 παράγραφος 6 του ΝΦΕ)

Η διάκριση μεταξύ μόνιμων και προσωρινών κατοίκων η οποία προκύπτει από τη λουξεμβουργιανή φορολογική νομοθεσία συνιστά, αυτή καθεαυτή, παράβαση των διατάξεων του άρθρου 48 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, όπως έχει αποφανθεί το Δικαστήριο με την απόφασή του Biehl⁽²⁾. Οι λουξεμβουργιανές αρχές δεν έχουν λάβει μέχρι σήμερα κανένα μέτρο προκειμένου να τροποποιήσουν τις επικριθείσες από το Δικαστήριο φορολογικές διατάξεις.

Η δυνατότητα προσφυγής στην εκούσια δικαιοδοσία⁽³⁾, την οποία επικαλούνται οι λουξεμβουργιανές αρχές, δεν αποτελεί σε καμιά περίπτωση επαρκή εγγύηση για τα δικαιώματα που παρέχονται απευθείας από τη συνθήκη ΕΚ στους φορολογουμένους που δεν κατοικούν στο Λουξεμβούργο· πράγματι, όπως προκύπτει, η προσφυγή στη δικαιοδοσία αυτή είναι μάλλον θεωρητική παρά πραγματική, η δε σχετική απόφαση εκδίδεται από αρχή η οποία διαθέτει βεβαίως κάποιο σημαντικό περιθώριο εκτιμήσεως, πλην όμως δεν είναι ανεξάρτητη της εκτελεστικής εξουσίας.

- (Δικαίωμα για τακτοποίηση μέσω εκκαθαρίσεως των σχετικών δοσοληψιών, άρθρο 145 του ΝΦΕ και κανονισμός Μεγάλου Δουκάτου της 27ης Δεκεμβρίου 1974)

Και στην περίπτωση αυτή ο περιορισμός του δικαιώματος για τακτοποίηση συνίσταται στην ύπαρξη του κριτηρίου της μόνιμης κατοικίας στο Λουξεμβούργο και, επομένως, λειτουργεί, ειδικότερα, σε βάρος των φορολογουμένων που είναι υπήκοοι των άλλων κρατών μελών.

(1) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33.

(2) Απόφαση της 8ης Μαΐου 1990 στην υπόθεση C-175/88, Συλλογή 1990, σ. 1779.

(3) Άρθρο 131 του γενικού νόμου περί φορολογίας.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με Διάταξη της 2ας Ιουνίου 1994 το Rechtbank van eerste aanleg te Gent στο πλαίσιο της δίχης Εισαγγελική Αρχή κατά R. J. S. Van Buynder

(Ζπόθεση C-152/94)

(94/C 202/17)

Με Διάταξη της 2ας Ιουνίου 1994, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 10 Ιουνίου 1994 το Rechtbank van eerste aanleg te Gent ζητεί, στο πλαίσιο της δίχης Εισαγγελική Αρχή κατά R. J. S. Van Buynder, που εκκρεμεί ενώπιόν του, από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Συνιστά η ελευθερία εγκαταστάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 52 της συνθήκης ΕΚ διασφάλιση του δικαιώματος οποιουδήποτε προσώπου, ακόμη και όταν δεν είναι κτηνίατρος, να προβαίνει σε οδοντιατρικές επεμβάσεις σε άλογα χωρίς να χρησιμοποιεί φάρμακα ή μέσα ναρκώσεως;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις 13 Ιουνίου 1994

(Υπόθεση C-156/94)

(94/C 202/18)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Richard B. Wainwright και Thomas F. Cusack, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 13 Ιουνίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Ιρλανδίας, διατηρώντας σε ισχύ τη νομοθεσία της που περιορίζει την εισαγωγή και εξαγωγή ηλεκτρικού ρεύματος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 37 της συνθήκης ΕΚ·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, στο πλαίσιο της συνθήκης γενικώς και ειδικότερα στο πλαίσιο των άρθρων 30 και 37, το ηλεκτρικό ρεύμα θεωρείται ως αγαθό και όχι ως υπηρεσίες.

Άρθρο 30 της συνθήκης ΕΚ

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι περιορισμοί που επέβαλε το Electricity Supply Board (αποκαλούμενο εφεξής ESB) επί της εισαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος μπορεί να στερήσει τους επιχειρηματίες εκτός Ιρλανδίας από τη δυνατότητα να εμπορευθούν στη χώρα αυτή το προϊόν τους και αποτελούν μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικό περιορισμό που απαγορεύεται από το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΚ.

Άρθρο 34 της συνθήκης ΕΚ

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι αρμοδιότητες του ESB όσον αφορά την εισαγωγή ηλεκτρικού ρεύματος που σύμφωνα με τη σχετική ιρλανδική νομοθεσία, «καλύπτουν» την πώληση ηλεκτρικού ρεύματος εκτός της χώρας, ισοδυναμούν με de jure εξαγωγικό μονοπώλιο του ESB και συνιστούν παράβαση των διατάξεων του άρθρου 37 της συνθήκης ΕΚ.

Άρθρο 37 της συνθήκης ΕΚ

Ένα κρατικό μονοπώλιο που έχει το αποκλειστικό δικαίωμα της εισαγωγής ορισμένων αγαθών κατά την κρίση του προσδιορίζει την προσφορά και τη ζήτηση των σχετικών προϊόντων και κατά συνέπεια την τιμή τους στην εγχώρια αγορά. Το αποκλειστικό δικαίωμα της εισαγωγής ορισμένων αγαθών αποτελεί διάκριση απαγορευόμενη από το άρθρο 37 και μάλιστα όχι μόνο σε σχέση με τους εξαγωγείς που είναι

εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη αλλά και με τους καταναλωτές του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Κατά συνέπεια, η χορήγηση στο ESB του αποκλειστικού δικαιώματος της εισαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος συνιστά παράβαση του άρθρου 37 παράγραφος 2 ΕΚ.

Άρθρο 36 της συνθήκης ΕΚ

Από τους δικαιολογητικούς λόγους που παραθέτει το άρθρο 36 σχετικός εν προκειμένω είναι μόνο αυτός που αφορά τη «δημόσια ασφάλεια». Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σχετικά με την ασφάλεια του εφοδιασμού σε καύσιμα για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος, η ιρλανδική κυβέρνηση δεν απέδειξε ούτε ότι είναι αναγκαία η χορήγηση αποκλειστικού δικαιώματος για την εισαγωγή ηλεκτρικού ρεύματος ούτε ότι δεν υπάρχουν άλλα μέτρα λιγότερο περιοριστικά της ελεύθερης κυκλοφορίας προκειμένου να προστατευθούν τα σχετικά συμφέροντα. Αντιθέτως το προοδευτικό άνοιγμα της αγοράς ενεργείας γενικώς θα ευνοήσει τη δημιουργία πλέον ευπρόσθιων και ευρύτατης εφαρμογής πηγών εφοδιασμού πράγμα που θα οδηγήσει σε υψηλότερου επιπέδου ασφάλεια του εφοδιασμού.

Άρθρο 90 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ

Το άρθρο 90 παράγραφος 2 της συνθήκης δεν απαλλάσσει το κράτος μέλος που έχει αναθέσει τη διαχείριση υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος σε μια επιχείρηση από την απαγόρευση της λήψης υπέρ της επιχείρησης αυτής και με τον σκοπό να προστατέψει τις δραστηριότητές της, μέτρων που περιορίζουν τις εισαγωγές από άλλα κράτη μέλη κατά παράβαση του άρθρου 30 της συνθήκης. Κατά συνέπεια, το άρθρο 90 παράγραφος 2 δεν μπορεί να προβληθεί ως δικαιολογία ενός εθνικού μέτρου που δεν συμβιβάζεται προς τα άρθρα 30 και 37.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών που ασκήθηκε στις 13 Ιουνίου 1994

(Υπόθεση C-157/94)

(94/C 202/19)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. W. Wainwright, κύριο νομικό σύμβουλο, και B. J. Drijber, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Ιουνίου 1994 προσφυγή κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, θεσπίζοντας αποκλειστικό δικαίωμα εισαγωγής ηλεκτρικού ρεύματος για δημόσια κατανάλωση, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30 και 37 της συνθήκης.

2. Να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Κατά την Επιτροπή, το ηλεκτρικό ρεύμα πρέπει να θεωρηθεί «εμπόρευμα», ως προς το οποίο εφαρμόζεται το άρθρο 30 και επόμενα και όχι «υπηρεσία».

Άρθρο 30 της συνθήκης ΕΚ

Η ύπαρξη αποκλειστικών δικαιωμάτων εισαγωγής αφαιρεί από επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες σε άλλα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προσφέρουν τα προϊόντα τους σε άλλους πλην του μονοπωλίου. Συγχρόνως, οι αγοραστές που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται το μονοπώλιο δεν είναι σε θέση να επιλέγουν ελεύθερα τις πηγές εφοδιασμού τους. Επομένως, το αποκλειστικό δικαίωμα εισαγωγής περιορίζει το ενδοκοινοτικό εμπόριο.

Κατά την Επιτροπή, η επίκληση εκ μέρους της ολλανδικής κυβέρνησης επιτακτικών απαιτήσεων γενικού συμφέροντος (ομοιογένεια της εθνικής πολιτικής ενεργείας) είναι αλυσιτελής, επειδή ένα προβλεπόμενο από τον νόμο μονοπώλιο εισαγωγών δεν συνιστά μέτρο εφαρμοζόμενο αδιακρίτως. Περαιτέρω, είναι αλυσιτελής η επίκληση του άρθρου 36 της συνθήκης ΕΚ και της αποφάσεως *Campus Oil* (1): η κατάργηση του αποκλειστικού δικαιώματος εισαγωγής, για το οποίο πρόκειται στην παρούσα διαδικασία λόγω παραβάσεως, δεν έχει επιπτώσεις στην ασφάλεια του εφοδιασμού με καύσιμες πρώτες ύλες που είναι αναγκαίες για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος ούτε στη διαφύλαξη του συστήματος διοχετεύσεως, οπότε διασφαλίζεται συνεχής διανομή. Η Επιτροπή φρονεί ιδίως, ότι η δυνατότητα εισαγωγών θα πρέπει ακριβώς να ενισχύσει αντί να διακυβέψει την εξασφάλιση του εφοδιασμού υπό την έννοια επαρκούς ικανότητας παραγωγής για την κάλυψη της ζήτησης. Όσον αφορά την οικονομική ισορροπία της δημοσίας παροχής ρεύματος, η Επιτροπή δεν αντιλαμβάνεται γιατί η ελευθερία εισαγωγών από τις επιχειρήσεις διανομής θα αποβεί μοιραία, ενώ η κατηγορία ακριβώς των μεγαλύτερων καταναλωτών είναι ήδη ελεύθερη να εισάγει ηλεκτρικό ρεύμα. Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν μπορεί κράτος μέλος να επικαλείται το άρθρο 90 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ για να δικαιολογήσει παράβαση του άρθρου 30.

Άρθρο 37 της συνθήκης ΕΚ

Η δυνατότητα εισαγωγών από ιδιωτικές επιχειρήσεις για ίδια χρήση δεν επηρεάζει το γεγονός ότι υφίσταται μονοπώλιο ως προς την εισαγωγή ηλεκτρικού ρεύματος προοριζόμενου για τη δημόσια κατανάλωση. Το μονοπώλιο αυτό έχει σαφώς εμπορικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι έχει επιπτώσεις στο εμπόριο. Δεδομένου ότι η μεταβατική περίοδος ως προς τις Κάτω Χώρες έληξε ήδη στις 31 Δεκεμβρίου 1969, η διατήρηση και *mutatis mutandis* η απονομή αποκλειστικού δικαιώματος εισαγωγών στον τομέα της ηλεκτρικής ενεργείας δεν συμβιβάζονται προς το άρθρο 37 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ.

(1) Απόφαση της 10ης Ιουλίου 1984, 72/83, Συλλογή 1984, σ. 2727.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 14 Ιουνίου 1994**

(Υπόθεση C-158/94)

(94/C 202/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard B. Wainwright, νομικό σύμβουλο, και τον Antonio Aresu, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 14 Ιουνίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ έναντι των άλλων κρατών μελών, στο πλαίσιο ενός εθνικού εμπορικού μονοπωλίου, αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 37 της συνθήκης ΕΚ.
2. Να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το ηλεκτρικό ρεύμα αποτελεί «εμπόρευμα», κατά την έννοια των άρθρων 30 έως 37 της συνθήκης ΕΚ και όχι «υπηρεσία».

Άρθρα 30 και 34 της συνθήκης ΕΚ

Η ύπαρξη αποκλειστικών δικαιωμάτων εισαγωγής στερεί από τους επιχειρηματίες των άλλων κρατών μελών τη δυνατότητα πώλησής των προϊόντων τους σε άλλους πλην του μονοπωλίου, οι δε καταναλωτές στερούνται τη δυνατότητα αγοράς των προϊόντων αυτών: κατά συνέπεια, τα δικαιώματα αυτά είναι ικανά να περιορίσουν το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Οι ίδιες σκέψεις ισχύουν, *mutatis mutandis*, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 34 της συνθήκης ΕΚ επί των αποκλειστικών δικαιωμάτων εξαγωγής ηλεκτρικής ενέργειας.

Άρθρο 37 της συνθήκης ΕΚ

Η θέσπιση του μονοπωλίου ηλεκτρικής ενέργειας του 1962 αντέβαινε προς την απαγόρευση που προβλέπει το άρθρο 37 παράγραφος 2.

Η επικρινόμενη ιταλική νομοθεσία δημιουργεί περιορισμούς και διακρίσεις

Η δυνατότητα και μόνο παρεμβολής εμποδίων στο ενδοκοινοτικό εμπόριο αρκεί για την εφαρμογή τόσο του άρθρου 30 όσο και του άρθρου 37. Εν πάση περιπτώσει, η ύπαρξη στην Ιταλία αποκλειστικών δικαιωμάτων εισαγωγής και εξαγωγής ηλεκτρικής ενέργειας παρεμποδίζει πράγματι το ενδοκοινοτικό εμπόριο, αφού οι ιταλοί επιχειρηματίες δεν έχουν ουσιαστικά καμία δυνατότητα να εφοδιάζονται από παραγωγούς άλλων κρατών μελών, οι οποίοι παρεμποδίζονται από το να διαθέτουν ηλεκτρική ενέργεια απευθείας στους ιταλούς καταναλωτές. Μόνο ο μονοπωλιακός οργανισμός (ο ENEL) μπορεί να αποφασίζει αν, πότε και πόση ηλεκτρική ενέργεια πρέπει να εισαχθεί (ή να εξαχθεί), σύμφωνα με μια

λογική διευθυνόμενη οικονομίας, σκοπός της οποίας είναι προφανώς να ευνοηθεί η εγχώρια παραγωγή έναντι των εισαγωγών από άλλα κράτη μέλη.

Δυνατότητες δικαιολόγησης των ιταλικών μέτρων

Μολονότι ο όρος «δημόσια ασφάλεια» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 36 ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο υπό την έννοια ότι καλύπτει και την ασφάλεια του εφοδιασμού σε ενέργεια, η κατάργηση των αποκλειστικών δικαιωμάτων εισαγωγής ηλεκτρικής ενέργειας δεν θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ασφάλεια των προμηθειών ηλεκτρικού ρεύματος στην Ιταλία.

Ο σκοπός της κοινωνικής εξισώσεως μεταξύ των διαφόρων ζωνών καταναλώσεως ηλεκτρικής ενέργειας και των διαφόρων ζωνών της εθνικής επικράτειας μπορεί να επιτευχθεί με μέτρα που να περιορίζουν λιγότερο την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων.

Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι το άρθρο 90 παράγραφος 2 δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση, στην οποία πρόκειται για συγκεκριμένα κρατικά μέτρα που παραβιάζουν προδήλως τις αρχές της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις
14 Ιουνίου 1994**

(Υπόθεση C-159/94)

(94/C 202/21)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard B. Wainwright και Hendrick Van Lier, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 14 Ιουνίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής φυσικού αερίου και ηλεκτρικού ρεύματος, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 37 της συνθήκης ΕΚ.
2. Να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται κατ' ουσίαν με τα προβαλλόμενα στις υποθέσεις C-156/94, C-157/94 και C-158/94 ⁽¹⁾.

Όσον αφορά το πρόβλημα της ασφάλειας του εφοδιασμού σε φυσικό αέριο, η Επιτροπή τονίζει ότι η παραγωγή αερίου εντός της Κοινότητας είναι σχετικά σημαντική, ότι οι χώρες που παραδοσιακά εξάγουν προς την Κοινότητα δεν έχουν μεσοπρόθεσμα εναλλακτικές διεξόδους και ότι η εξάρτηση αυτή είναι πολύ μικρότερη από αυτήν του πετρελαίου, προϊόντος για το οποίο δεν υφίστανται πλέον μονοπώλια εντός της Κοινότητας.

(1) Βλέπε σελίδα 9-11 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά του Βασιλείου της Ισπανίας που ασκήθηκε στις
15 Ιουνίου 1994**

(Υπόθεση C-160/94)

(94/C 202/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Richard B. Wainwright, κύριο νομικό σύμβουλο, και την Blanca Rodríguez Galindo, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, κτίριο Wagner, Plateau de Kirchberg, άσκησε στις 15 Ιουνίου 1994 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, επιφυλάσσοντας για το ίδιο αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής και εξαγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 30, 34 και 37 της συνθήκης ΕΚ και από το άρθρο 48 της πράξης προσχώρησης του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας.
2. Να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Οι λόγοι και τα κύρια επιχειρήματα που επικαλείται η Επιτροπή συμπίπτουν ουσιαστικά με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβάλλονται στις υποθέσεις C-156/94, C-157/94, C-158/94 και C-159/94 ⁽¹⁾. Όσον αφορά την κατάργηση των εθνικών μονοπωλίων, το άρθρο 48 της πράξης προσχώρησης του 1985 προβλέπει την προοδευτική διαργύθμιση των αποκλειστικών δικαιωμάτων εισαγωγής από την 1η Ιανουαρίου 1986, ώστε τα δικαιώματα αυτά να έχουν καταργηθεί τελείως μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1991.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό που προβάλλουν οι ισπανικές αρχές στηριζόμενες σε μια απόφαση του ισπανικού Consejo de Estado, ότι δηλαδή οι διατάξεις του νόμου 49/1984 δεν παρέχουν στον Redesa αποκλειστικά δικαιώματα εισαγωγής ή εξαγωγής, η Επιτροπή απαντά ότι δεν προτίθεται να δώσει καμία ερμηνεία στο εθνικό δίκαιο (που να διαφέρει από την ερμηνεία που έδωσε το ανώτατο αυτό συμβουλευτικό όργανο), αλλά προτίθεται να εξετάσει κατά πόσον η ισπανική νομοθεσία συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο. Υπό την έννοια αυτή, η Επιτροπή θεωρεί ότι τα δικαιώματα που έχουν απονεμηθεί στον Redesa αποκλείουν από το σύστημα τους λοιπούς επιχειρηματίες. Πρώτον, η ισπανική νομοθεσία αναθέτει στο δημόσιο την ενιαία εκμετάλλευση της δημόσιας υπηρεσίας διαχείρισεως του εθνικού ηλεκτρικού δικτύου. Η υπηρεσία αυτή συνίσταται, μεταξύ άλλων, στην εκμετάλλευση όλων των στοιχείων διεθνούς διασυνδέσεως και στην πραγματοποίηση διεθνών ανταλλαγών ηλεκτρικής ενέργειας. Η διαχείριση των δραστηριοτήτων αυτών, καθώς και όλων των άλλων στις οποίες συνίσταται η δημόσια αυτή υπηρεσία, έχει ανατεθεί στον Redesa. Δεν πρόκειται για δυνατότητα που παρέχεται στην εταιρεία με ταυτόχρονη παροχή σε άλλους επιχειρηματίες της δυνατότητας παρεμβάσεως. Η άσκηση των δραστηριοτήτων αυτών διεθνών διασυνδέσεων και ανταλλαγών ανατίθεται στον Redesa, ενώ η δυνατότητα παροχής άδειας σε άλλους επιχειρηματίες δεν προβλέπεται ούτε στο νόμο ούτε στο σχετικό εκτελεστικό διάταγμα.

⁽¹⁾ Βλέπε σελίδες 9-11 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις
15 Ιουνίου 1994**

(Υπόθεση C-161/94)

(94/C 202/23)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Xavier Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε, στις 15 Ιουνίου 1994, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Ιρλανδίας, παραλείποντας να θεσπίσει όλες τις νομικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 90/425/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 26ης Ιουνίου 1990 σχετικά με τους κτηνιατρικούς και ζωοτεχνικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο ορισμένων ζώντων ζώων και προϊόντων με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία και, ειδικότερα, το άρθρο της 26 και από τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
2. να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση για ένα κράτος μέλος να ενεργήσει εντός της περιόδου συμμορφώσεως που έχει καθορισθεί με την οδηγία. Η περίοδος αυτή εξέπνευσε στις 31 Δεκεμβρίου 1991 χωρίς η Δημοκρατία της Ιρλανδίας να έχει θέσει σε ισχύ τις διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την προβαλλομένη με τα αιτήματα της Επιτροπής οδηγία.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 224 της 18. 8. 1990, σ. 29.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας που ασκήθηκε στις
15 Ιουνίου 1994**

(Υπόθεση C-162/94)

(94/C 202/24)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Xavier Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 15 Ιουνίου 1994, προσφυγή κατά της Δημοκρατίας της Ιρλανδίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. Να αναγνωρίσει ότι η Δημοκρατία της Ιρλανδίας, παραλείποντας να θέσει σε ισχύ όλες τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 89/662/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 11ης Δεκεμβρίου 1989 σχετικά με τους

κτηνιατρικούς ελέγχους που εφαρμόζονται στο ενδοκοινοτικό εμπόριο με προοπτική την υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς ⁽¹⁾, παρέλειψε να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία, ειδικότερα δε από το άρθρο 22 και από τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

2. Να καταδικάσει την Ιρλανδία στα δικαστικά έξοδα.

Νομικοί ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 189 της συνθήκης ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση για ένα κράτος μέλος να ενεργήσει εντός της περιόδου συμμορφώσεως που έχει καθορισθεί με την οδηγία. Η περίοδος αυτή εξέπνευσε στις 31 Δεκεμβρίου 1991 χωρίς η Δημοκρατία της Ιρλανδίας να έχει θέσει σε ισχύ τις διατάξεις

που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την προβαλλόμενη με τα αιτήματα της Επιτροπής οδηγία.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. L 395 της 30. 12. 1989, σ. 13.

Διαγραφή της υποθέσεως C-269/93 ⁽¹⁾ (94/C 202/25)

Με Διάταξη της 5ης Μαΐου 1994 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-269/93: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας.

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 166 της 17. 6. 1993.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ της 10ης Μαΐου 1994

στην υπόθεση T-88/94 R: *Société commerciale des potasses et de l'azote* και *Entreprise minière et chimique* κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
(94/C 202/26)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση T-88/94 R, *Société commerciale des potasses et de l'azote*, με έδρα το Mulhouse (Γαλλία) και *Entreprise minière et chimique*, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενες από τον Charles Price, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την δικηγόρο Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: Berend Jan Drijber, επικουρούμενος από τον Jacques Bourgeois, δικηγόρο Βρυξελλών), που έχει ως αντικείμενο, αφενός, την μερική αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 14ης Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 του Συμβουλίου της 21ης Δεκεμβρίου 1989 για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (IV/M.308 — *Kali+Salz/MdK/Treuhand*), και, αφετέρου, την αναστολή της διαδικασίας που έχει κινήσει η Επιτροπή στην υπόθεση IV/34.774 — *Rotacan*, βάσει του κανονισμού αριθ. 17 του Συμβουλίου της 6ης Φεβρουαρίου 1962 πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της συνθήκης ΕΚ, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου εξέδωσε στις 10 Μαΐου 1994 Διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Οι διάδικοι πρέπει να διαβιβάσουν στο Πρωτοδικείο, εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων, τα στοιχεία βάσει των οποίων μπορεί να εξακριβωθεί εάν και κατά πόσον η δέσμευση την οποία ανέλαβαν οι K+S και η κοινή

επιχείρηση ως προς την αποχώρησή τους από την *Kali-Export* συνεπάγεται τη λύση της τελευταίας αυτής εταιρείας.

2. Ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου αναστέλλει την εκτέλεση του άρθρου 1 της αποφάσεως της Επιτροπής της 14ης Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4064/89 του Συμβουλίου της 21ης Δεκεμβρίου 1989 για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (IV/M.308 — *Kali+Salz/MdK/Treuhand*), καθόσον θα μπορούσε να συνεπάγεται τη λύση της *Kali-Export*, μέχρι την έκδοση της Διατάξεως που θα περατώνει τη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
3. Απορρίπτει κατά τα λοιπά την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.
4. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Προσφυγή του John Carvel και της Guardian Newspapers Limited κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ασκήθηκε στις 19 Μαΐου 1994

(Υπόθεση T-194/94)

(94/C 202/27)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Ο John Carvel και η Guardian Newspapers Limited, εκπροσωπούμενοι από τους Onno W. Brouwer και Frédéric P. Louis, δικηγόρους Βρυξελλών, επικουρούμενους από τον Deirdre Curtin, καθηγήτριά στο Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, άσκησαν στις 19 Μαΐου 1994 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

1. Να ακυρώσει την απόφαση με την οποία το Συμβούλιο αρνήθηκε να τους επιτρέψει την πρόσβαση στις προπαρασκευαστικές εκθέσεις, τα πρακτικά συνόδων, συμμετοχής και ψηφοφορίας του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης της 27ης και 30ής Νοεμβρίου 1993.
2. Να ακυρώσει την απόφαση της 17ης Μαΐου 1994 με την οποία το Συμβούλιο αρνείται να τους επιτρέψει την πρόσβαση στα πρακτικά του Συμβουλίου των Υπουργών Γεωργίας της 24ης και 25ης Ιανουαρίου 1994.
3. Να ακυρώσει την «απόφαση» της 17ης Μαΐου 1994 με την οποία το Συμβούλιο τους αρνείται την ελεύθερη πρόσβαση στις προπαρασκευαστικές εκθέσεις, τα πρακτικά συνόδων και ψηφοφορίας του Συμβουλίου των Υπουργών Κοινωνικών Υποθέσεων της 12ης Οκτωβρίου και 23ης Νοεμβρίου 1993.
4. Να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 87 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγοντες επιδιώκουν την ακύρωση αρνήσεως του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης να τους επιτρέψει την πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα περί της οποίας οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αίτηση στο πλαίσιο της αποφάσεως 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με την πρόσβαση ιδιωτών στα έγγραφα του Συμβουλίου (¹).

Μη απαντώντας εντός της τασσομένης προθεσμίας, το Συμβούλιο αρνήθηκε να επιτρέψει στους προσφεύγοντες πρόσβαση στα πρακτικά συνόδων, συμμετοχής και ψηφοφορίας του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων της 29ης και 30ής Νοεμβρίου 1993, καθώς και στις προπαρασκευαστικές εκθέσεις σχετικά με το μελλοντικό πρόγραμμα εργασίας του Συμβουλίου των Υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων.

Με έγγραφο της 17ης Μαΐου 1994 που απηύθυνε στους προσφεύγοντες, το Συμβούλιο αρνήθηκε επίσης την πρόσβαση στα πρακτικά συνόδων του Συμβουλίου των Υπουργών Γεωργίας της 24ης και 25ης Ιανουαρίου 1994. Στο ίδιο έγγραφο διαλαμβανόταν ότι η αποστολή στους προσφεύγοντες των προπαρασκευαστικών εκθέσεων και των πρακτικών συνόδων, συμμετοχής και ψηφοφορίας του Συμβουλίου των Υπουργών Κοινωνικών Υποθέσεων της 12ης Οκτωβρίου και 23ης Νοεμβρίου 1993, οφειλόταν, στην πραγματικότητα, σε διοικητικό σφάλμα.

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η εν λόγω άρνηση προσβάλλει το θεμελιώδες δικαίωμα περί προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως καθορίστηκε με τη «δήλωση για το δικαίωμα πρόσβασης στις πληροφορίες» που έχει προσαρτηθεί στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, τη δήλωση του Μπίρμινγχαμ του Οκτωβρίου 1992 και τη δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Εδιμβούργου της 12ης Δεκεμβρίου 1992, την ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή σχετικά με την πρόσβαση ιδιωτών στα έγγραφα των κοινοτικών οργάνων και με τη διαφάνεια στην Κοινότητα, τον κώδικα συμπεριφοράς όσον αφορά την πρόσβαση ιδιωτών στα έγγραφα του Συμβουλίου και της Επιτροπής και την

απόφαση 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου σχετικά με την πρόσβαση ιδιωτών στα έγγραφα του Συμβουλίου. Το δικαίωμα προσβάσεως ιδιωτών σε διοικητικές πληροφορίες πρέπει να θεωρείται ως ένα εκ των ουσιωδών στοιχείων που απαρτίζουν την τρίτη «γενεά» ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Επιπλέον, ο σεβασμός του δικαιώματος αυτού καθίσταται πράγματι αναγκαίος στα πλαίσια του κοινοτικού δικαίου, λόγω της ιδιαίτερης φύσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως αυτοτελούς έννομης τάξεως η οποία χαρακτηρίζεται, ιδίως, από έλλειμμα δημοκρατικού ελέγχου και από θεσμικά όργανα που ασκούν ταυτοχρόνως και εκτελεστική και νομοθετική εξουσία. Οι εξαιρέσεις στη θεμελιώδη αρχή της «πληρέστερης δυνατής» και «ευρύτερης δυνατής» προσβάσεως πρέπει να νοούνται και να ερμηνεύονται στενά. Δεν μπορούν να ερμηνεύονται ως αποτελούσες αυτομάτως λόγο απορρίψεως. Αντιθέτως, πρέπει να σταθμίζονται τα εμπλεκόμενα συμφέροντα.

Παρά τις νόμιμες προσδοκίες των ιδιωτών, το Συμβούλιο θέτει το συμφέρον της προστασίας του απορρήτου των διαβουλευσών του υπεράνω του δικαιώματος των ιδιωτών να έχουν πρόσβαση στα έγγραφα του Συμβουλίου. Η προσβαλλόμενη απόφαση, συνεπώς, αντιβαίνει προς τις δικαιολογημένες προσδοκίες των πολιτών της Ένωσης, και ιδίως προς τις προσδοκίες τις οποίες οι προσφεύγοντες δικαιούνται να συναγάγουν από τις προηγούμενες επί του θέματος αποφάσεις και δηλώσεις πολιτικής.

Η γενική άρνηση να επιτραπεί η πρόσβαση σε κάθε έγγραφο σχετικά με διαβουλές του Συμβουλίου αποτελεί παράβαση του άρθρου 4 παράγραφος 2 της αποφάσεως 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου.

Το άρθρο 7 παράγραφος 3 της αποφάσεως 93/731/ΕΚ του Συμβουλίου και το άρθρο 190 της συνθήκης ΕΚ επιβάλλουν στο Συμβούλιο την υποχρέωση να αναφέρει τους λόγους στους οποίους βασίζεται η απόρριψη αιτήσεως περί προσβάσεως στα έγγραφα. Όσον αφορά την παράλειψη του Συμβουλίου να απαντήσει στις επιβεβαιωτικές αιτήσεις που υποβλήθηκαν από τους προσφεύγοντες, το άρθρο 7 παράγραφος 4 δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να απαλλάσσει το Συμβούλιο από την εν λόγω υποχρέωση. Η απόφαση είναι παράνομη ακόμη και αν θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο, παραλείποντας να απαντήσει στις επιβεβαιωτικές αιτήσεις, ενστερνίστηκε τους λόγους απορρίψεως που διατυπώθηκαν από τον γενικό γραμματέα, δεδομένου ότι οι λόγοι αυτοί είναι αυθαίρετοι και συνιστούν κατάχρηση εξουσίας.

(¹) ΕΕ αριθ. L 340 της 31. 12. 1993, σ. 43.

Προσφυγή του Roberto Galtieri κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που ασκήθηκε στις 3 Ιουνίου 1994

(Υπόθεση T-235/94)

(94/C 202/28)

(Γλώσσα της διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Roberto Galtieri, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Jarold Wouters, του Δικηγορικού Συλλόγου Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Bertrand Assoignons, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 3 Ιουνίου 1994, προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος προσωπικού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 19ης Ιανουαρίου 1994 περί αναζήτησεως του ποσού των 267 628 φράγκων Λουξεμβούργου·
- να υποχρεώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να του επιστρέψει αμέσως τα ποσά που έχει ήδη παρακρατήσει από τις αποδοχές του από τον Φεβρουάριο του 1994·
- δυνάμει του άρθρου 215 της συνθήκης ΕΚ να υποχρεώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να του καταβάλει 100 000 φράγκα Λουξεμβούργου ως αποζημίωση προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που προκάλεσε η εκτέλεση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 19ης Ιανουαρίου 1994.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Ο προσφεύγων, έκτακτος υπάλληλος της γενικής γραμματείας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της Ομάδας των Πρασίνων, προσβάλλει την απόφαση της ΑΔΑ να διακόψει από 1ης Ιανουαρίου 1992 το οικογενειακό επίδομα και να αναζητήσει τα ποσά που έχει ήδη καταβάλει ως οικογενειακό επίδομα.

Η σύζυγος του προσφεύγοντος, επίσης υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προήχθη στον βαθμό C3/1 με απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 1992, αναδρομικώς από 1ης Φεβρουαρίου 1992.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κυρίως, ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν προσεκόμισε την απόδειξη ούτε υποστήριξε ότι ο προσφεύγων γνώριζε τον αντικανονικό χαρακτήρα αυτών των πληρωμών. Εξάλλου, χαρακτηριστικό της συμπεριφοράς του υπήρξε η επίδειξη της συνήθους επιμέλειας, της αναμενόμενης από άτομο του βαθμού του, της μορφώσεώς του και των προσδοκιών που μπορούσε νομίμως να έχει από τις διοικητικές υπηρεσίες στις οποίες υπάγεται και από το κλίμα εμπιστοσύνης που έχει δημιουργηθεί στο εν λόγω όργανο. Εξάλλου δεν είχε λόγους, κατά τη γνώμη του, να αμφιβάλλει για τη νομιμότητα των επιδόμων πληρωμών, καθόσον οι αρμόδιες διοικητικές αρχές, ως αποτελούσες την πηγή των αποδοχών που καταβάλλονταν τόσο στον ίδιο όσο και στη σύζυγό του, όφειλαν ασφαλώς να γνωρίζουν ότι οι αποδοχές της συζύγου υπερέβησαν, σε μια ορισμένη στιγμή, το ανώτατο όριο.

Η συμπεριφορά του προσφεύγοντος, στην παρούσα περίπτωση, πρέπει κατά μείζονα λόγο να χαρακτηριστεί επιμέλης, καθόσον, κατά τη μετάταξη της συζύγου του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο η αρμόδια διοικητική υπηρεσία του επιβεβαίωσε στις 26 Νοεμβρίου 1992 τη νομιμότητα του δικαιώματός του να λαμβάνει οικογενειακό επίδομα, χωρίς ωστόσο να του επιστήσσει την προσοχή επί της ανάγκης να ελέγχει το μισθό της συζύγου του ώστε να βεβαιώνεται για το νόμιμο της χορηγήσεως του επιδόματος στέγης.

δικηγόρο Alexandre Vandecasteele, του Δικηγορικού Συλλόγου Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6 Ιουνίου 1994 προσφυγή κατά της Επιτροπής.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τις αποφάσεις 94/254/EKAX έως 94/261/EKAX της Επιτροπής της 12ης Απριλίου 1994·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα αιτάται την ανωτάτη αρχή ότι εφάρμοσε κατά τρόπο μη ενδεδειγμένο το άρθρο 95 της συνθήκης ΕΚΑΧ και ότι εξέδωσε, βάσει αυτής της διατάξεως, τις προσβαλλόμενες αποφάσεις με τις οποίες κρίθηκαν σύμφωνες με την κοινή αγορά οι χορηγούμενες από ορισμένα κράτη μέλη σε πολλές επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα ενισχύσεις.

Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις η ανωτάτη αρχή αναγνωρίζει ρητώς ότι οι προαναφερθείσες ενισχύσεις είναι ασυμβίβαστες με τη συνθήκη ΕΚΑΧ, καθώς και με την απόφαση 3855/91/EKAX, τη γνωστή ως «κώδικας των ενισχύσεων προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα» και ότι στηρίχθηκε στο άρθρο 95 πρώτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚΑΧ με πρόθεση ακριβώς να παρακάμψει αυτόν τον παράνομο χαρακτήρα.

Η προσφεύγουσα φρονεί ότι αυτή η συμπεριφορά δεν είναι σύμφωνη ούτε με το γράμμα ούτε με την οικονομία της εν λόγω διατάξεως, σκοπός της οποίας δεν είναι η τροποποίηση της συνθήκης αλλά η παροχή της δυνατότητας λήψεως αποφάσεων επί ζητημάτων που δεν προβλέπονται ρητώς από τις διατάξεις της με αποκλειστικό σκοπό την υλοποίηση των αρχών που θέτει η εν λόγω συνθήκη.

Ωστόσο, από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις προκύπτει:

- α) ότι συντρέχει μία από τις περιπτώσεις που προβλέπει η συνθήκη, καθόσον η ίδια η ανωτάτη αρχή αναγνωρίζει ότι οι ενισχύσεις αυτές είναι ασυμβίβαστες με τη συνθήκη. Πράγματι, σκοπός των προσβαλλομένων αποφάσεων είναι να απαλλάξουν την ανωτάτη αρχή από τους περιορισμούς που θέτει στη δράση της το άρθρο 4 στοιχείο γ), γεγονός που συνιστά πραγματική τροποποίηση της συνθήκης·
- β) ότι δεν εντάσσονται στο πλαίσιο της λειτουργίας της κοινής αγοράς χάλυβα, καθόσον επιδιώξή τους είναι να καταστήσουν δυνατή τη συνέχιση των δραστηριοτήτων επιχειρήσεων οι οποίες δεν θα ήταν βιώσιμες χωρίς μαζική εισφορά δημοσίων κεφαλαίων. Συνεπώς, οι αποφάσεις αυτές έρχονται σε αντίθεση προς την προσπάθεια υλοποιήσεως των περισσότερων από τους σκοπούς που θέτουν τα άρθρα 2 έως 4 της συνθήκης·
- γ) η εξουσία που παρέχουν στην ανωτάτη αρχή έχει ιδιαίτερα αόριστο και γενικό χαρακτήρα ώστε να μπορέσει να

Προσφυγή της Association des Aciéries Européennes Indépendantes (EISA) κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 6 Ιουνίου 1994

(Υπόθεση T-239/94)

(94/C 202/29)

(Γλώσσα της διαδικασίας: η γαλλική)

Η Association des Aciéries Européennes Indépendantes (EISA), με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον

ενταχθεί στο πλαίσιο του άρθρου 95 πρώτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚΑΧ.

Η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις αποτελούν εκδήλωση της βουλήσεως της Επιτροπής να νομιμοποιήσει ορισμένες ενέργειες κρατών μελών μη δυνάμεις να ενταχθούν στο νομικό πλαίσιο της συνθήκης ώστε να μην υποχρεωθεί να ασκήσει έναντι αυτών των κρατών τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει η ιδιότητά της του θεματοφύλακα των συνθηκών. Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις

συνιστούν καταστρατήγηση διαδικασίας και κατάχρηση εξουσίας.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αποφασίζοντας να θέσει άμεσα σε ισχύ την προαγγελθείσα απόφαση, καθυστερώντας παράλληλα την τυπική θέσπιση και δημοσίευσή της, το καθού όργανο παρακώλυσε την εκ μέρους της προσφεύγουσας άσκηση του δικαιώματός της να προσφύγει στο Δικαστήριο, η αποτελεσματικότητα του οποίου περιορίστηκε σημαντικά.